

virkelig haade kunne og maattet danne sig Forventninger om Pensioner af et tilsvarende Beløb til det, der oprindeligt var foreslaaet af Regjeringen. Det er ikke blot paa Grund af de Udtalelser, der ere faldne her i Thinget, Afstemningerne fra Thingets Side eller paa Grund af Tilsagn fra Regjeringens Side, men ogsaa efter den i Sagens Naturliggende Billighed, at disse Mænd have givet Afkald paa de Pensioner, der tilkom dem fra deres tidligere Stilling, men som de ikke have paabaeraet sig, idet de kun ville behandles, som om de vare overførte til et andet kongeligt Embede. Jeg kan ikke føie noget Nyt hertil, men som jeg tillod mig at udtale, ere de til deres Glæde blevne behandlede, som om de vare kongeligt ansatte. Nu er Spørgsmaalet, om der ogsaa skal tages Hensyn hertil til deres Fordeel, og det vil jeg indstændig opfordre det høie Thing til at gjøre. Jeg betragter denne Sags Afgjørelse som overordentlig vigtig med Hensyn til Regjeringens Stilling overfor det høie Thing. Det er jo tidt nok blevet berørt, hvilken Forventning Regjeringen har kunnet gjøre sig om, at en Lov som den foreliggende maatte kunne gaae igjennem her; dette grunder sig ikke blot paa Behandlingen af tidligere Pensionsager af lignende Art, men ogsaa paa de to Afstemninger, der have fundet Sted om en Rønningsslov for Udskrivningschefer. Den ærede Ordfører anførte imod denne Betragtning de Motiver, som han tænkte sig i sin Tid kunde have fremkaldt disse to Afstemninger eller navnlig den ene af dem, og som nu ikke længere vare tilstede. Den ærede Ordfører meente, at en stor Deel af Thingets Medlemmer kunde have stemt for ved en eventuel Pensionering at behandle de daværende Udskrivningschefer som fast ansatte, fordi de betragtede Loven om Udskrivningschefer som en Suplementslov til Børnepligtsloven, og fordi Thinget haabede, om jeg saa maa sige, for denne Betaling at faae Indrømmelser fra Regjeringens Side med Hensyn til selve Børnepligtsloven. Det er mig ikke bekjendt, at der virkelig har været en saadan Forbindelse — idetmindste veed jeg ikke, at det har været udtalt — mellem disse to Sager, at det skulde betragtes som en Overenskomst med

Regjeringen, saa at, naar Thinget stemte paa en vis Maade i Rønningssloven, saa vilde Regjeringen gaae ind paa visse Punkter i Børnepligtsloven. Jeg tillader mig at troe, at Forholdet ikke er saaledes, at der ikke kan paabaeraabes, at der har været en saadan Underforstaaen, at man af den Grund kan svække de Argumenter, som hentes fra de tidligere, omtrent to Afstemninger. Til Beviis for, hvor fast og overbeviist Regjeringen har været om at faae en Lov som den foreliggende gennemført, behøver jeg kun at anføre ikke blot, at Regjeringen overfor de paagjældende to Mænd har tilfagt dem sin kraftige Medvirkning, sin bestemte Forventning om, at den hos Rigsdagen vilde faae Samtykke til en saadan Pension, men at endogsaa Finansministeren har troet at kunne foreløbig, under Reservation selvsølgelig, anvise disse Mænd den Pension, som her er foreslaaet. Denne Fremgangsmaade seer jeg meget vel er fra en anden Side udsat for Anker, og jeg anfører den kun her som Beviis for, hvor fuldstændig overbeviist Regjeringen har været om at faae Medhold hos det høie Thing. Det er efter min Mening en Behreidelse, Regjeringen ikke har kunnet vente sig af dette Thing, at den leetindigt har foretaget Handlinger, der medføre Udgifter, i Haab om senere lettere at faae Sanctiøn derpaa; jeg troer, at Regjeringen har viist, at den ved enhver Leilighed, hvor det har været muligt, langt foretrækker at indhente Rigsdagens Samtykke, inden den beslutter sig til Udgifter. Det har altsaa kun været i den fuldstændige Overbeviisning om, at der kun var en formel Hindring tilstede ved denne Sag, at Regjeringen deels har kunnet give disse Mænd dette Tilsagn, og at den deels har anvist og turdet anvise dem den her foreslaaede Pension. Jeg mener altsaa, at det er, om jeg saa maa kalde det, en ufortjent Tilfidesættelse af et Hensyn, som er naturligt, og som Thinget ellers ved mange Leiligheder tager til Regjeringen, naar det ikke ved denne Leilighed troer at kunne slutte sig til den Begjæring, som jeg i Regjeringens Navn retter til det høie Thing. — Jeg kommer nu til det 3die Punkt, som jeg sagde, at jeg ikke vilde indlade mig dybt paa, men som jeg dog skal drage frem. Det